

Børne Blad



Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 5

2den februar 1901.

27de aarg.



3 lampens hede.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alle vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. O. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Breve og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 4.

Rain og Abel.

I dette stykke hører vi om Adams og Evas første sønner. De var meget ulige. Rain var ond og ugubelig. Hans offer til Herren var hylleri. Derfor likte ikke Gud hans offer og lod ogsaa Rain forstaa det. Det burde have bragt Rain til eftertænke og ombendelse. Men istedet derfor blev han kun mere misundelig paa sin broder, fordi hans offer behagede Herren. Hadet i hans hjerte kom ogsaa frem i hans miner, han vendte sit øie mod jorden. Gud advarede ham mod synden, som mod et vildt dyr, der ligger paa lur ved høren for at gjøre en til sit bytte; det samme som Herren altid pleier at gjøre, naar nogen nærer onde tanker og onde planer i sit hjerte; da vækker han samvittigheden, som advarer imod det onde.

Men Rain agtede ikke advarslen. Han lod hjertets had faa magt over sig; saa stod han op og slog sin broder ihjel.

Se hvor fort det gik med synden. Adam og Eva aad af det forbudne æble. Det syntes ikke stort. Men se paa frugten. Deres første søn blev en morder, en brodermorder.

Siden Rains dage har verden været fuld af mord. Ja vi er alle fødte med Rains synd i vort hjerte. Det naturlige menneskehjerte er fuldt af had, vrede, bitterhed; og hvo som hader sin broder, er en manddraber, siger Gud i sit ord. Det er dette had i hjertet, som kommer frem, naar nogen begaar mord.

Abel var from og gudsrøgtig, ikke af naturen, men ved troen paa Guds løfte om en Frelser. I denne tro gjorde han sit offer; og offeret, han bragte, var et lam, det bedste i hjorden. Derved viste han ogsaa sin tro paa ham, der "som et lam skalde lade sig slagte".

For denne hans gudsrøgtis skuld havde Rain ham og slog ham ihjel. Abel er den første i den lange række af hellige martyrer. "Forvænder eder ikke, mine brødre, om verden hader

eder", skriver Johannes til de kristne (1 Joh. 3, 13).

Men saa hører vi, at Gud er en hevner over alt saadant. Gud hørte det raab, som steg op fra Abels blod. Han forbandede Rain og lod ham vanke om som en fredløs paa jorden.

Om Rains efterkommere hører vi, at de var oppfindsomme og hæbdige. De lavede instrumenter til at spille paa. De var færdige i kunst. De var flinke haandverkere; flinke smede; de lavede vaaben. Men al saadan kunst og færdighed er ikke noget virkeligt gode for menneskene, dersom de bruger det i syndens tjeneste. Og det gjorde Rains efterkommere. Det gjør de fleste mennesker til alle tider.

Det femte bud.

En missionær forklarede engang de ti bud. Ved det første sagde en neger ved sig selv: "Jeg er skyldig"; ved det andet: "Jeg er skyldig"; ved det tredje og fjerde ligeledes; men ved det femte bud tænkte han: "Nei, her er jeg dog ikke skyldig; jeg har aldrig slaaet nogen ihjel." Missionæren blev ved og sagde: "Har I aldrig hadet nogen? Har I aldrig ønsket, at denne mand eller denne kvinde var død?" Hvad negeren sølte ved disse ord, kunde han ikke udse. "Jeg er netop den person, der tales om", tænkte han. Hans hjerte begyndte at banke i livet paa ham. Han kunde ikke bære sig for at raabe høit: "Hør, lærer! jeg tror, at jeg endnu før middagstid idag har slaaet ti mennesker ihjel. Jeg havde aldrig tænkt, at jeg var saa slem." — Siden talte missionæren om Jesus Kristus som den, der borttager menneskenes synder, og den stakkars neger blev berøvet trøstet.

Barneforger og barneglæder.

(Fortættelse.)

Om eftermiddagen sad de alle samlet i et stort, rummeligt kvistværelse, og da de var trætte af at lege, sagde Betty:

"Nu vil jeg fortælle dere en historie."

"Ja, gjør det."

Betty sad paa gulvet i et hjørne og lænede sin ryg mod væggen. Hun saa en slund drømmende op i taget, op paa de gamle bjælker, hvor der hang mangen en spindelvæv. Saa begyndte hun:

"Det var engang en heilig dag i himlen —".

"Det er bestandig heilige dage der", sagde Douglas kritisk.

"Ei stille og ikke afbrød mig. Det var en heilig dag, og englene sang, og der var harpespil og meget musik. Men alligevel var der en engel, som ikke saa rigtig fornøjet ud. Saa spurgte Gud hende, hvad der var iveien.

Saa svarede hun: 'Kjære Gud, jeg har saadan lyst til at komme en liden tur ned paa jorden idag. Kan jeg ikke saa lov til det?'

'Hvad vil du gjøre der nede paa jorden da?' spurgte Gud.

'Na, jeg vil bare synge og spille lidt for nogle børn der', sagde hun.

Ja saa sagde Gud, at hun skulde saa lov. Og saa skyndte hun sig og fløi ned paa jorden, og da hun kom did, saa byttede hun kjole."

"Hvad slags kjole tog hun paa?" spurgte Molly ivrig.

Betty tænkte sig om et lidet sjæblik.

"Hun tog paa en lusegraa kjole og en brun straahat; den havde kjole, som hun havde haft paa før, tog hun og lagde pent og forsigtig sammen, og saa tog hun den og guldkronen sin og pakkebe de begge dele ind i et stort stykke papir. Ja det er sandt, hun tog vingerne ogsaa af og lagde dem ind i samme pakken."

"Og hvor gjorde hun af pakken?" spurgte Douglas.

"Hun tog og lagde den ned i en tom brønd, som var ganske tør; men først skrev hun navnet sit udenpaa."

"Hvad hed hun?"

Betty tænkte sig om en liden stund igjen.

"Det var et bibelsk navn, naturligvis; jeg tror, det var Miriam. Hun gik nu og undrede paa, hvem hun skulde finde at spille og synge for. Det var svært varmt her nede paa jorden, syntes hun, og da hun havde gaaet en lang stund, kom hun til en kirke, og saa tænkte hun, at derinde var vist godt og kjøligt. Udenfor kirken var der nogle træer, og i toppen af træerne sad der nogle store kraafer. Men engelen var ikke rød for kraafer, og saa gik hun ind i kirken. Det var heiligt derinde. Ganste stille og godt og kjøligt. Og der var røde og blaa og gule og grønne og fiolette folstraaler og nydelige fulørte vinduer og hvide marmorfigurer rundt omkring. Og der var saa stille derinde, at engelen syntes, hun maatte gaa bare paa tæerne for ikke at gjøre støi. Og hvad tror dere, at hun saa derinde i kirken? Jo, inde i en af kirkestolene sad der en liden pige og sov."

"Fortæl mere", sagde Douglas utaalmodig, da Betty gjorde en liden pause.

"Engelen tænkte da, at hun vilde synge for hende, og saa gik hun ganske sagte op til orglet og begyndte at spille og synge til. Na, det var heiligt! Hun sang lige pent, som hun brugte at gjøre i himlen, og den lille pige baagnebe og begyndte at høre paa."

"Hvad sang hun om?" spurgte Molly.

"Hun sang om himlen og om alle dem, som er komne ud af den store trængsel. Og hele kirken blev aldeles fuld af musik, og det blev penere og penere at høre paa; men tilsidst, da hun havde spillet og sunget længe, holdt hun op, og det blev ganske stille i kirken igjen."

"Og hvad gjorde den lille pige da?"

"Hun gik ud af kirken, og saa græd hun lidt, for hun syntes, musikken havde været altfor pen. Og saa var det ikke mere, nu er det slut paa historien min."

"Ja men engelen da, hvor blev der af hende? Og byttede hun kjole igjen?"

"Ja, hun fandt pakken igjen, og saa tog hun himmelkjolen og vingerne paa og fløi op til himlen. Og saa fortalte hun Gud, at hun havde sunget for den lille pige i kirken, og at den lille pige vilde begynde at blive svært snild og gjerne vilde komme til himlen, hvis hun fik lov."

Bettys stemme begyndte at skjælve lidt, og for at skjule sin bevægelse rullede hun sig rundt paa gulbet, saa de andre ikke fik se hendes ansigt. Men et sjæblik efter raabte hun: "Der er en mus! Kom lad os fange den!" og den ivrigste jagt begyndte, med Betty som den vildeste af dem alle.

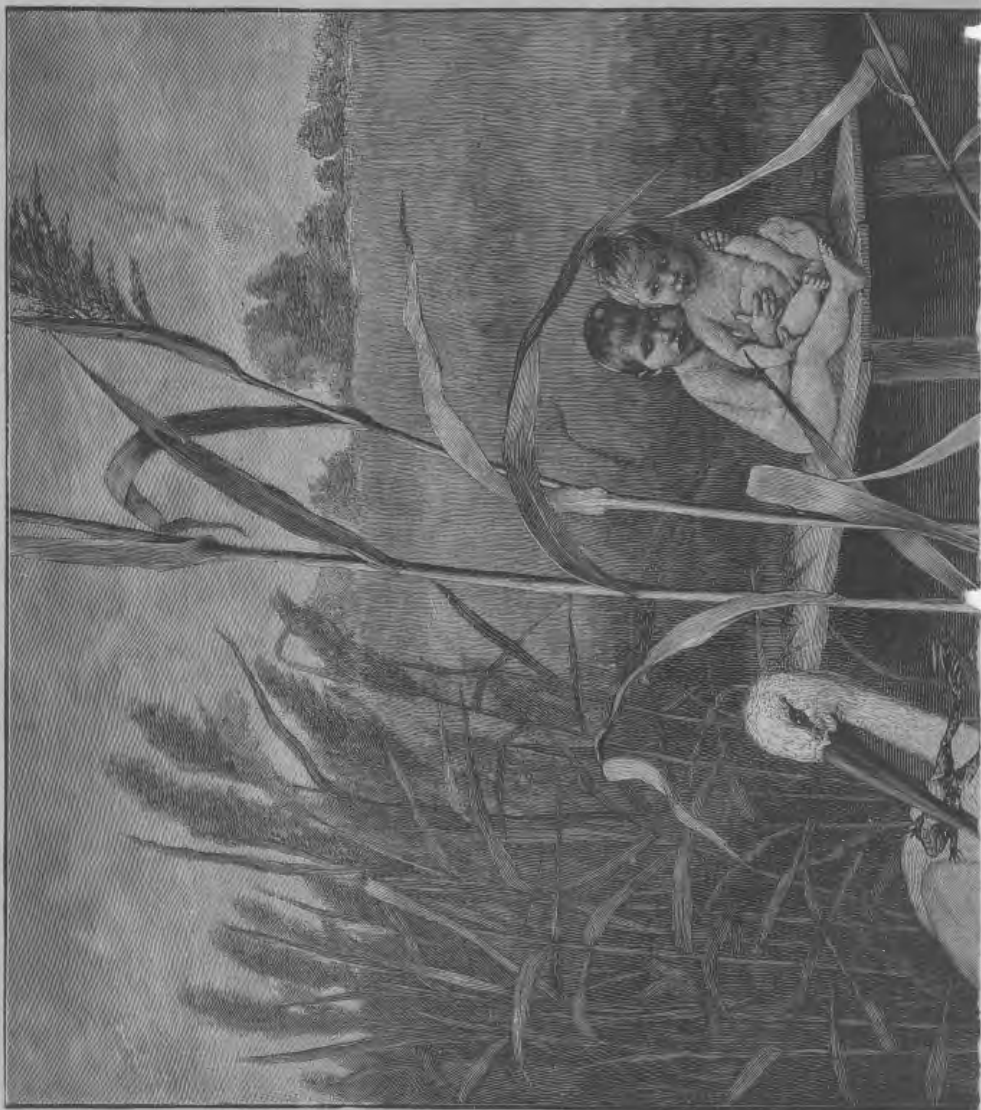
Fjerde kapitel.

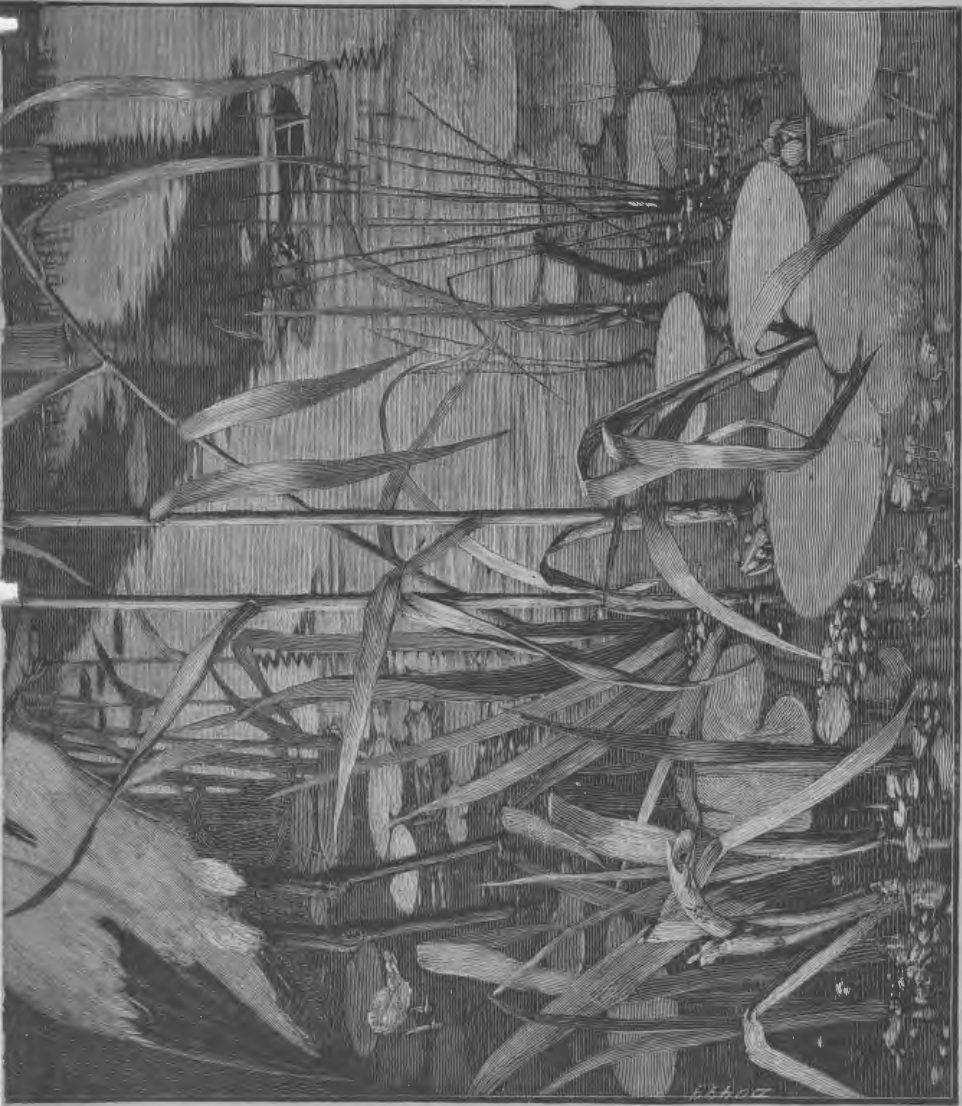
Ude paa eventyr.

Turen til stoven fandt sted dagen efter. Barnepigen havde sendt alle de smaa ud paa marken for at lege, men de holdt sig ikke længe der. Det lille selskab travede snart længer afsted, Bobby og Billy med den faste overbevisning, at de skulde møde vilde dyr og opleve de mest haarreisende ting.

Det var en lang tur, men de naaede dog frem tilslut og kom til en tæt hej, som omgav stoven.

"Der indenfor er der vist et slot med en fangen prinsesse i", sagde Douglas, "de vil ikke have mennesker derinde; men vi maa finde et hul og krybe igennem hekken."





Stor Forårskvælle.

Og det fandt de snart. Indenfor var der deilig, og hørnene saa sig om med jubel. Der var smaa bukke og høie træer; der var de deiligste smaa blomster, og der var saa mange morsomme mosébænker.

"Nu maa vi finde et sted, som vi skal lægge vort hjem, og der maa vi gemme al maden vor."

Stubben af et gammelt egetræ blev valgt. Ragesmuler, puddingsstykker, nogle kjejs og en del sukkerbiter kom nu frem fra de forskellige lommer og blev givet til Douglas, som paktede alt ind i et papir og lagde det i den hule træstamme.

"Nu maa vi stilles", sagde han, "vi maa gaa paa hver vor kant og lede efter eventyr, og saa maa vi samles og fortælle hverandre, hvad vi har oplevet. Og da skal vi holde en fest."

"Men hvis vi ikke finder nogle eventyr da?" spurgte Betty.

"Jo, en stod er jo bestandig fuld af farer. Vi maa gaa to og to sammen; Molly og jeg gaar bortover den stien der, og tvillingerne gaar sammen paa den anden sti, og du Betty maa gaa alene."

Bobby og Billy stod og holdt hinanden i haanden og saa lidt ængstelig henover den sti, som var bestemt for dem.

"Hvad skal vi gjøre, hvis vi møder en krotobille?" spurgte Billy med store, forstrækkede øine. "Da maa dere enten dræbe den eller springe væk", svarede Douglas, "forresten tror jeg ikke, krotobiller leber i skoven."

"Men hvis vi gaar vild da?" spurgte Bobby.

"Hvis dere er bange, behøver dere ikke at gaa. Vent her, til vi kommer tilbage igen", sagde Molly, som ikke havde rigtig god samvittighed ved at lade de to smaa gaa alene.

Men dette gav tvillingerne mod. Vange! Tænt hange! Nei langt fra! Og afsted sprang de og raabte tilbage, at de skulde dræbe alle, de mødte.

Betty begav sig ogsaa paa veien, men hun var ikke rigtig fornøiet over at skulle gaa alene.

"Gid jeg havde haft en søster eller en bror til", sagde hun til sig selv, "vi er en for libet, eller kanste jeg er en for meget, for det er ikke morsomt altid at gaa alene."

Men hendes tanker tog snart en anden retning. Hun var ikke gaaet langt, før stien sluttede lige ved et staaltraadgjerde, og med afstilt vanskelighed kløb hun over.

Paa den anden side var græsset finere og stien bredere. Betty fulgte en vei med træer paa begge sider, til hun kom op til en gammel stenmur. (Forts.)

Pille frøken "Utaalmodig".

Hun hed egentlig Elisabeth, men blev gjerne kaldt Lise. Hun laa i en deilig blød seng, som stod midt imellem forældrenes; det var deres eneste barn, og de var saa grulig glad i sin deilige lille pige.

De syntes, det var saa morsomt at se hende vaagne om morgenen og stikke sit lille rødmusede ansigt op fra dynerne. Hun var næsten altid saa jublende fornøiet om morgenen og slet ikke søvngærdig; men en morgen var hun mere end almindelig frydefuld; hun havde neppe faaet øinene op, før hun jublede i vilde stæ: "I dag kommer tante!"

Ja, tanter er gjerne svært snilde mod saadanne smaa, og de fortjener tilfulde, at de smaa skal være rigtig glad i dem. Men Lise mente nu, at der dog vist ikke fandtes saa snilde en tante i hele verden som tante Janna, og derfor havde hun i dagevis glædet sig til hendes komme og stadig snakket derom.

Nu var altsaa dagen kommet. Om eftermiddagen skulde den hjære søbe, snilde gode tante komme.

Forældrene sov endnu; men moderen vaagne ved barnets jubelraab.

"Høh barnet mit! Du maa være stille, saa du ikke vækker papa. Han har været ude hos syge inat og ikke sovet halve natten! Vag nu stille endnu en stund. Det er bedst, du lægger dig til at sove igjen; det er endnu altfor tidlig at staa op.

Lises far var doktor og havde svært meget at gjøre. Han kunde nok blive træt, især naar han blev hentet ud til syge om natten, hvilket var hænder gang paa gang i det sidste. Hans trofaste hustru saa, hvorledes dette tog paa hans kræfter, og dette var ogsaa grunden, hvorfor hun var saa ræd for, at Lise ved sin barnejubel skulde forstyrre hans morgensøvn, som han kunde trænge saa godt.

Tante Janna var moderens eneste søster; hun havde holdt Lise ved daaben, og det er vist ikke for meget sagt, naar man kunde kalde den lille søsterdatter hendes "kjælebægge", for hun var rent ualmindelig glad i den lille "Lisemor" sin — der var gjensidig hjærlighed mellem de to, det var vist og sandt.

Aftenen i forveien havde Lise ikke talt om andet end tante Janna, og hun havde været saa optaget med tanken paa hendes komme, at hun havde ligget længe vaagen, før hun var sovnet. Om hun ogsaa havde drømt om den hjære tante, ved vi ikke; men det er ikke urimeligt.

Tanten skulde om eftermiddagen hentes paa jernbanestationen, som laa ikke saa langt stykke fra doktorens hjem. Lise vilde gjerne være med til stationen; men det var kolbt, og forældrene mente, at hun havde bedre af at blive hjemme; hun fik benytte tiden til at pynke dukterne fine og gjøre dukkestabet istand, til tante kom.

Ja, Lise hoppede omkring i stuen som en liden linerle. Hun skulde nok pynke dukterne fine og gjøre alt saa nydeligt istand, til tante kom. Næste dag vilde hun holde dukkestab, og da vilde hun ogsaa indbyde tante Zanna til at blive med. Det skulde blive moro. Ingen kunde lege med hende saaledes, som den snilde, snilde tante Zanna.

Saa reiste forældrene.

"Nu maa du være snild pige og vente taalmodig", var det sidste, hendes mama sagde til hende, før hun reiste.

Lise stod ved vinduet og saa efter dem. Hundene deres, Raro, fik lov til at blive med; den sprang saa fornøjet foran slæden. Hun næsten misundte den. Den fik være med, og hun ikke!

Hun kom imidlertid til at huffe paa, hvad hun havde lobet sin mor, og gif hen og stillede med sine dukker og gjorde rigtig pent og rent i dukkestabet; hun var flink til at lege alene, og pigen kom blot ind fra kjøkkenet en og anden gang for at se til hende.

Men for den, som venter, falder tiden lang, og dette kunde heller ikke undgaaes for Lise, især da taalmodighed slet ikke hørte til hendes sterke sider.

Hun maatte ud til pigen og spørge, om de ikke kom snart nu; men hun fik der det lidet opmuntrende svar, at hun maatte vente en god stund endnu.

Saa stillede hun sig i vinduet og saa ud! Det var begyndt at sne sterkt; store snefiller dalede ned gennem luften. Hun blev staaende og følge dem med øinene, men blev snart ogsaa kjed af det.

"Kommer de ikke snart nu da!" var omkvædet i alt, hvad hun sagde til sig selv, enten hun stod ved dukkestabet eller vinduet eller var ude i kjøkkenet.

Det var begyndt at mørkne noget; men endnu var ingen tante kommet.

Jo, nu syntes Lise at høre dombjælber borte i veien; hun stødte sig nedigjennem trapperne for at tage imod de kommende.

Men nei, ingen slæde holdt udenfor. Hun

ligede hen gennem veien. Da kom et sterkt vindstød og slog døren igjen, saa det drønede over hele huset. Lise var ikke istand til at faa den op igjen — ringe paa vilde hun ikke. Nu syntes hun imidlertid atter gennem den sterke blæst at høre lyden af dombjælber. Hun havde blot i farten kastet et blik over sig, da hun sprang ned; men utaalmodig som hun var, vilde hun alligevel springe henad veien for at møde de kommende.

Ikke længe efter holdt hest og slæde for døren, og doktoren hjalp sin hustru og svigerinde at stige ud. Pigen kom for at tage imod dem. Fruen spurgte efter Lise og fik til svar, at hun var ovenpaa.

"Hadde hun været snild, mens de var borte?"

"Ja, lidt utaalmodig, men ellers bare snild."

De blev overraskede, da de traadte ind, og lille Lise om ikke jublende kom styrten imod dem, saaledes som de havde tænkt. Og hvad værre var, hun var ikke at finde paa nogen kant, endda man baade raabte og ledte alt, hvad man kunde.

Pigen blev hentet ind, men kunde ikke begribe det altsammen; det var ikke længe siden Lise havde været ude i kjøkkenet hos hende.

Midt i al den staahet, som nu fulgte, kom imidlertid Lise tilshue — ikke fra nogen af værelserne, men udenfra, baad, bleg og forfrossen.

Alt blev nu opklaret. Doktoren havde maattet reise indom til en syg paa veien; derfor var han kommet saa sent hjem og havde af samme grund ogsaa taget en anden vei end den sebvanlige. Dette var ogsaa grunden, hvorfor ikke lille Lise havde mødt slæden, skjønt det ganske rigtig var dombjælbelangen fra den, hun havde hørt gennem blæsten. Til sidst havde hun maattet vende om, forfrossen som hun var.

Forældrene blev bange for, at deres lille pige skulde blive syg. Heldigvis stod tekjebelen og dampede; tante skulde jo trakteres, naar hun kom, og Lise om maatte straks faa noget af den varme drik i sig. Skifte klæder maatte hun ogsaa. Hun havde havt søndagstjolen sin paa i anledning af tantens komme; nu maatte hun istedet vise sig om aftenen i sin hverdagstjole. Og hvorledes kunde hun ikke ved sin utaalmodighed ødelagt den stund, hun havde glædet sig saa til — naar tante kom!

Syg blev hun heldigvis ikke, ialfald ikke ordentlig syg. Rigtig nok fik hun ikke saa lidet snue, men det var jo ikke saa farligt og ikke mere end straf som fortjent.

I kampens hede.

(Se billedet.)

De leger krig, og i krigen gaar det haardt til mangen gang. Det fik Einar merke, dengang han skulde forsvare fæstningen „Furuborg“ mod de mange fiender. Han kom hjem blodig over hele ansigtet, saa hans mama blev rent forstræffet over, hvorledes gutten saa ud. Heldigvis var det ikke saa rent ilde endda; han havde bare faaet en raadden potet lige i ansigtet og blødde næseblod temmelig ordentlig. Og I maa ikke tro, at han streg og jamrede sig som en anden stakkar. Nei, Einar var ikke af dem, som tog til graaden med engang; han vaskede sig med koldt vand og var snart ube blandt kameraterne igjen glad og fornøiet som før.

Han havde faaet en raadden potet i ansigtet — ja det var just ikke videre tæteligt at bruge saadanne lugler. Da er det bedre at have snebolde. Hurra, hvor moro det er at storme snefæstninger, mens de bløde, hoide lugler flyger om ørene paa en. Men husk saa endelig paa ikke at tage til at strige, bare I faar en snebold i ansigtet. Hvad gjør det, om i skulde komme til at bløde lidt næseblod! I kan jo ogsaa holde armen foran ansigtet, naar I stormer frem i den værste lugleregn, saa beskyttes ialfald øinene nogenlunde. Men vis eder endelig som kjætte gutter, som ikke striger eller blir fornærmede ved det mindste uheld.

Noogle levereregler.

1. Reis dig, naar du blir tiltalt af en ældre, der selv staar.
2. Se paa den, du hilser paa.
3. Gaa ikke med hænderne i lommen.
4. Ret i ryggen! Gaa ikke krumbøiet.
5. Smeld ikke i døren.
6. Snal ikke, naar du har munden fuld af mad.
7. Spyt ikke paa gulvet.
8. Aabne ikke breve til andre.
9. Læs ikke uden tilladelse andres breve, selv om de ligger aabne.

10. Se ikke i bog eller avis over en anden.
11. Læg ikke brætter paa bladene i laante bøger.
12. Laan ikke bort bøger, du selv har laant.

Det værste.

Sn tonge i Persien — saa fortæller der — havde tre vise mænd ved sit hof, af hvilke den ene var fra Indien, den anden fra Grækenland og den tredje fra Arabien.

En gang forelagde han dem det spørgsmaal: „Hvilken tilstand er den uhykkeligste at være i?“

Grækeren svarede: „Det er at blive gammel og lide nød i sin alderdom.“

Den indiske vise mente, at det værste var at falde i en langvarig sygdom og ikke havde taalmodighed.

Men araberen sagde: „Det værste er, naar man er nær ved at dø og ikke kan mindes at have gjort noget godt i sit liv.“

Opl. paa gaader i nr. 3.

Diamantgaaden:

			B			
		D	O	N		
	B	A	S	E	L	
B	O	S	N	I	E	N
	D	V	I	N	A	
		R	E	N		
			N			

Fogstavgaaden: Flettefjord

Gaade

Jeg blir den samme, enten du læser mig forfra eller bagfra. Er du i nød, saa kan jeg hjælpe dig. Find nu blot ud, hvem jeg er.